

ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА - СМОЛЯН

Вх.№ 756/2018г.

...*Д.И.*.....2018г.

ДО АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД

ГР. СМОЛЯН

П Р О Т Е С Т

ОТ СПАС ДИНКОВ – ЗАМ. ОКРЪЖЕН ПРОКУРОР
ПРИ ОКРЪЖНА ПРОКУРАТУРА ГР. СМОЛЯН,
С АДРЕС: ГР.СМОЛЯН, БУЛ.БЪЛГАРИЯ” № 16

СРЕЩУ: РАЗПОРЕДБИТЕ на

чл. 3;

чл.10, т.1 и т.6 и

чл. 20, ал.2 в частта относно „упълномощени
от него лица“

ОТ НАРЕДБА ЗА РЕГИСТРАЦИЯ,
СТОПАНИСВАНЕ И КОНТРОЛ НА
КУЧЕТАТА НА ТЕРИТОРИЯТА НА
ОБЩИНА ДЕВИН , ПРИЕТА С РЕШЕНИЕ
№ 22 ОТ 28.02.2008г. НА ОБС ДЕВИН по
ПРОТОКОЛ № 5

ПРАВНО ОСНОВАНИЕ: ЧЛ.191 АЛ.2 ВЪВ ВР.
С ЧЛ.185 АЛ.2 ВЪВ ВР. С ЧЛ.186, АЛ.2 ОТ
АПК

УВАЖАЕМИ АДМИНИСТРАТИВНИ СЪДИИ,

В Окръжна прокуратура гр.Смолян е образувана пр. пр. № 756/23.03.2018г. по надзора за законност във връзка с Резолюция № 359/2018–II от 21.03.2018г. на Върховна административна прокуратура за проверка и изготвяне на протест срещу разпоредбите на чл. 3; чл.10, т.1 и т.7 и чл.20, ал.2 от Наредбата за регистрация, стопанисване и контрол на кучетата на територията на Община – Девин /Наредба/, които противоречат на действащите материално – правни норми /ЗВД; ЗМДТ; ЗМСМА, ЗАНН, ЗЗЖ/.

1.Според чл. 3 от подзаконовия акт /Наредбата/ всеки стопанин на

куче е длъжен да ги регистрира в срок не повече от навършване на тримесечна възраст, а за новопридобитите – не повече от 30 дни от деня на придобиване. Очевидно са закрепени действия извършвани в Общинската администрация.

Систематическото тълкуване на нормите на чл.37, ал.1 – ал.3 от Закона за защита на животните /ЗЗЖ/ във вр. с чл.174, ал.1-ал.4 от Закона за ветеринарномедицинската дейност /ЗВД/ води до извода, че стопанинът е задължен в определен срок да представи животното на ветеринарен лекар. Последният, наред с необходимите ветеринарномедицински операции, носи и установените административни задължения – да издаде паспорт по образец, да изпраща ежемесечно данните от ветеринарномедицинския паспорт на всяко регистрирано куче в ОДБХ и в съответната Община, вкл. и да въведе информацията в базата данни.

Естествено, всички норми, които създават задължения, са повелителни и в случая това означава, първо, че законодателят изчерпва предмета на регулиране и, второ, че местният орган на власт няма право да натоварва собственици на кучета със задължение, което по-високият по степен акт възлага другиму.

Законодателното решение на чл.117 от ЗМДТ /в тримесечен срок от датата на придобиване на куче, собственикът подава декларация в Общината по постоянния му адрес /седалище/ не може да послужи за оправдание за приемането на подзаконовата норма, защото не касае въвеждане на данни в регистъра и е с конкретно различен срок от срока в общинската наредба. Последният, по начин на формулиране, очевидно сочи на относимост към чл. 174, ал.2 от ЗВД, но това задължение на собственика на животното е към ветеринарен лекар, а не към административен орган.

Следователно, във въпросната разпоредба от местната Наредба е в пряко противоречие с нормативна регламентация от по-висок ранг, посочено по-горе, поради което стореното е в нарушение на предвидената компетентност и е нетърпимо от правния ред.

2. Според чл.10, т.1 и т.6 от Наредбата се освобождават от такса: кучета на инвалиди; ловни кучета.

В тази част следва да се уточни смисъла на понятието „такса“, като след систематическо тълкуване във връзка с подзаконовия акт, който определя годишния размер и начина на внасяне на таксата за регистрация, се стига до смисъла, че в местната Наредба се урежда таксата по смисъла на чл.116 и сл. от ЗМДТ.

И така, по силата на чл.116, ал.2 от ЗМДТ, се освобождават собствениците на кучета по чл.175, ал.2 от ЗВД, а именно: кучета на лица с увреждания; служебни кучета в организациите на бюджетна издръжка; кучета използвани за опитни цели; кучета използвани от Българския червен кръст; кастрирани кучета; кучета които придружават или охраняват селскостопански животни, които се отглеждат в регистриран животновъден обект.

Законовата норма категорично е въведена в обществен интерес и

подлежи на тълкуване *stricto sensu* , тъй като е посветена на изключение. Смиълът на понятието „изключение“ е него вън от правилото. А правилото, от своя страна , е такса се дължи съгласно чл.116, ал.1 от ЗМДТ и чл. 175 , ал.1 от ЗВД. Ето защо е недопустимо разширяване на приложеното поле.

След съпоставяне на законовите и подзаконовите разпоредби, е видно, че първата и последната категории лица , упоменати в Наредбата, не се срещат в закона , като в първата категория се налага да се поясни, че следва да се касае всички лица с увреждания, по смисъла на § 1 т.1 от допълнителните разпоредби на Закона за интеграция на хора с увреждания /ДРЗИХУ/, обн. в ДВ бр. 81/17.09.2004 г. , а не за лица, посочени като инвалиди.

По представените съображения, действието на общинската Наредба е недопустима в критикуваните аспекти на настоящата редакция, като в административно правната сфера не са приложими аргументи от социален характер.

3. Съгласно чл. 20, ал.2 от подзаконовия акт, наказателните постановления се издават от кмета на общината или упълномощени от него лица. Незаконосъобразността е в частта за упълномощаването.

При това положение, е нужно да се съобрази, че според чл.47, ал.2 от ЗАНН кметовете на общини могат да възлагат правата си на наказващи органи на определени от тях длъжностни лица, когато това е предвидено в съответния закон, указ или Постановление на Министерския съвет /ПМС/. В случая, специалните закони /чл.70, ал.3 от ЗЗЖ; чл.472 ал.5 от ЗВД/ отсъства възможност за делегиране на правомощия по налагане на административни наказания на други лица. Такова право се открива в чл.22 ал.5 от ЗМСМА и касае заместниците на компетентния кмет. Под понятието „заместник“ се разбира или длъжностно лице, което изпълнява правомощията на титуляра при негово отсъствие, или длъжностно лице, което заема такава конкретна длъжност по щатното разписание на съответната администрация – чл.39 ал.1 от ЗМСМА. В последната насока с нормата на чл.22 ал.5 от ЗМСМА се въвежда изрично основание за налагане на административно наказание, относимо за заместник-кмет.

След актовете, изброени в чл.47 ал.2 от ЗАНН не са включени Наредбите на Общинските съвети, което означава, че приемането от местния орган на власт на възможност за издаване на Наказателни постановления от длъжностни лица, писмено упълномощени от кмета на Общината, нарушава цитираното общо правило. Нещо повече, подобна разпоредба в частта, визираща други длъжностни лица, противоречи на изрични норми от „съответния закон“, тъй като систематическото тълкуване на чл.39 ал.4, чл.22 ал.5 от ЗМСМА вкл. с аргумент по чл.44 ал.1 т.9 предл.1 и предл.2 от същия закон, налага извод, че изричната компетентност за издаване на Наказателни постановления принадлежи на кмета на Общината, респ. на негов заместник.

Следва да се посочи, че принципното положение /ТР № 4/22.04.2004 г. на ВАС/ , че ограниченията за делегиране са: че никой не може да делегира правомощия, които не притежава; не могат да бъдат делегирани

правомощия, които законът определя като изрична компетентност на съответния орган; органът на когото са делегирани правомощия, не може да ги предоставя другиму. Или, в конкретния случай, делегирането може да се осъществява валидно само при наличие на Закон, Указ или ПМС, които да го допускат /разрешават/. И така, синтезирано – всяко овластяване на заместник-кмет е законосъобразно, но предвидената обща възможност за оправомощаване е незаконосъобразно.

С оглед изложеното до тука, стореното от местния орган на власт е противозаконно, поради несъблюдаване на норми от по-висок ранг, посочени по-горе.

Съгласно чл.3,ал.1 от ЗНА законът е нормативен акт, който урежда първично или въз основа на Конституцията обществени отношения, които се поддават на трайна уредба, според предмета или субектите в един или няколко института на правото или техни подразделения.

Поради това, считам, че приетите разпоредби в Наредбата от общинския орган са незаконосъобразни и следва да бъдат отменени, тъй като противоречат на норми от по-висок ранг.

Съобразно правомощията на прокурора по чл. 16, ал.1, т. 1 АПК да следи за спазване на законността в административния процес, като предприема действия за отмяна на незаконосъобразни административни и съдебни актове и предвид гореизложеното, следва да бъде сезиран компетентния Съд за отмяна на разпоредбите на чл. 3; чл.10, т.1 и т.6, както и чл.20, ал.2 от Наредбата в частта относно „упълномощени от него лица“ от Наредба за регистрация, стопанисване и контрол на кучета на територията на Община-Девин, като незаконосъобразни, поради материална незаконосъобразност на разпоредбите по цитирания подзаконов нормативен административен акт.

Предвид изложеното по-горе и на основание чл.186 ал.2 във вр. с чл.185 ал.2 предл. второ във вр. с ал.1 от АПК, подавам настоящия протест и

ПРЕДЛАГАМ

Административен съд гр. Смолян да постанови решение, с което да отмени разпоредбите на чл. 3; чл.10, т.1 и т.6, както и чл.20, ал.2 от Наредбата в частта относно „упълномощени от него лица“ от Наредба за регистрация, стопанисване и контрол на кучета на територията на Община-Девин, като незаконосъобразни.

ПРИЛОЖЕНИЕ:

- заверено копие от Решение № 22 от 28.02.2008г.;
- заверено копие от Протокол № 5 от 28.02.2008г.;
- заверено копие от Докладна записка № 42 от 21.01.2008г.

- заверено копие от Наредба на Община Девин за регистрация, стопанисване и контрол на кучетата на територията на Община-Девин.

гр. Смолян
09.05.2018г.

ЗАМ.ОКРЪЖЕН ПРОКУРОР

/Сп. ДИЖКОВ/

